

عنوان مقاله:

حضرت ابراهیم (ع) از دیدگاه مولانا در مثنوی و مقایسه آن با کشف الاسرار میبیدی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی دستاوردهای نوین پژوهشی در علوم انسانی و مطالعات اجتماعی و فرهنگی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سمیه جلالی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

علی غفاری - استادیار الهیات و معارف اسلامی - ادیان و عرفان تطبیقی، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

حضرت ابراهیم (ع) انسان کاملی است که با بت نفس مبارزه کرده و در میدان عمل به مقام خلیل الهی می رسد. در این مقام عل مالیقین او مبدل به عین یقین و ایمان استدلیایش به ایمان حسی تبدیل شد. او کسی بود که برای تکمیل نفس، فرزند را که نفس خود است فنا کرده و با شمشیر توحید پیوندهای بشری را از مگسسته و خود را از تعلقات دنیوی رها ساخت. از آنجاکه از ویژگی های مهم تفکر مولانا و نیز تفاسیر صوفیانه از جمله تفسیر کش فالاسرار میبیدی که مولوی در سخن از آن وام گرفته است توجه به مضامین و روایات قرآنی است که در میان آنها داستان حضرت ابراهیم (ع) به لحاظ جلوه تمثیل موردتوجه زیاد قرار گرفته است؛ ما در این مقاله به بررسی چگونگی انعکاس حضرت ابراهیم (ع)، آن مظهر عارف بت شکن که در راه حق از چیزی نهراسید و سر خویش در منجنيق شهادت گزارده و به مرتبه شهود مرتبهی حق رسید خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

حضرت ابراهیم (ع)، حضرت اسماعیل (ع)، مثنوی مولوی، کش فالاسرار میبیدی، شهود حق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/812962>

